

10 mei 1968

VERDOEMENIS OF HEMELVAART

Goedenavond, vrienden.

Allereerst moet ik u erop wijzen dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denk dus zelf na. Ons onderwerp van heden kent u, naar ik meen, reeds:

VERDOEMENIS OF HEMELVAART

Ik zou mij kunnen verontschuldigen: ik heb meer aan de voorbereidingen meegewerkt dan aan de feiten onder discussie, daar ik medicus ben geweest. Het gaat ons echter om de verschillende aspecten die met begrippen als hemelvaart en verdoemenis verbonden kunnen zijn. Ik zal dus trachten een begin te maken.

Men kan hemelvaart bv. zien als een lijfelijke ten hemel opneming, zoals o.m. van onze Heer Jezus wordt verteld. Je kunt het echter ook beschouwen als de opgang van een ziel die naar de hemel gaat. Zo zien vele mensen het tenminste. Wat omvat het begrip hemelvaart echter voor alles? De hemel is het rijk Gods. Het wil dus volgens mij vooral zeggen: opgaan tot God, hoe dan ook, en indringen in de sfeer van het Goddelijke zelf. De vraag is echter of dit nu zo maar mogelijk is. Er zijn kennelijk nogal wat moeilijkheden aan verbonden. Wie bij het beschouwen van eigen mogelijkheden of op hetgeen de mensen daarover al zo zeggen, wil afgaan, zal tot de conclusie komen dat het enigszins een kwestie is van kruis of munt gooien. Niemand kan immers van zich zeggen, hoe goed of slecht hij in wezen is in Gods ogen? Om dit euvel uit te bannen hebben vele groepen de hemel gemaakt tot een soort geestelijk pretpark, waar je aan de ingang je entree dient te voldoen met de deugden die je op aarde beoefende en een opsomming van alles wat je op aarde niet hebt gedaan ter ere en volgens de wil Gods, omdat iemand je vertelde dat deze dingen in de ogen van de Schepper minder goed waren.

Als tegenstelling dreigt men dan met een hellevaart. Ook deze kan soms een lijfelijke opneming in het warme rijk der duisternis betekenen, zoals geïllustreerd kan worden door het verhaal van doctor Faustus, die in de oorspronkelijke versie van het verhaal op een gegeven ogenblik door de baarlijke duivel van de aarde wordt weggehaald voor een verblijf in warmere oorden. Men kan echter evenzeer en met evenveel recht stellen, dat de hellevaart de afdaling in de chaos is, de verdoemenis, de ondergang van eigen ego, dat zijn contact met de oneindigheid verliest. Het ego keert dan terug in een wereld waarin alles steeds somberder en duisterder zou zijn en men op den duur met zichzelf geheel alleen is, steeds weer met alle aspecten van eigen ik geconfronteerd. Of dergelijke beelden zin en reden hebben, kunnen wij m.i. eerst beantwoorden wanneer wij ons hebben afgevraagd, hoe wij onszelf zien.

De mens die op aarde leeft, is slechts een reiziger op doorzocht. De meeste mensen doen wel alsof zij hier vast zitten. Veel helpen doet dit overigens niet, want altijd weer komt het ogenblik dat de zeer magere engel iemand op de schouder klopt en zegt: de tijd om verder te gaan is gekomen. Wat de meeste mensen dan nogal onaangenaam plegen te vinden, omdat zij zozeer van eigen belangrijkheid op aarde overtuigd waren en meenden hier een vaste job te hebben, maar de aarde is niet een beslissende fase in het bestaan. Wij zijn op reis. Wij komen ergens vandaan, wij gaan ergens heen. Wanneer wij terug wilden keren tot onze eerste bron, zo zullen wij moeten toegeven dat wij stammen uit het onbekende, uit het goddelijke. Vanuit dit goddelijke dalen wij dan af naar de materie. Men kan zelfs aannemen, dat men vele fasen zal moeten doorlopen voor men uiteindelijk op aarde een mens kan worden.

Maar daarmee is nog geen antwoord gevonden op de vraag of wij vanuit deze wereld dan zonder meer en linea recta naar de bron kunnen terugkeren. Het antwoord luidt, naar mijn ervaring, dat dit in de praktijk niet zo eenvoudig is. Wanneer je overgaat word je allereerst met eigen wezen en leven geconfronteerd. Men spreekt in dit verband over de drie dagen van herinnering, de periode van bezinning in het duister, de pauze van zelferkenning voor het oordeel, enz. enz. Wat er is, en dit klopt met de ervaringen die wij hebben opgedaan, is dat je kort na de dood een tijdlang geïsoleerd bent. Er is dan voor jou niets meer over dan enkel de herinnering aan eigen Ik en eigen leven in de stof. Je wordt geconfronteerd met alles wat je in eigen leven belangrijk gevonden hebt, maar er is geen buitenwereld meer in deze periode. De contacten die je met anderen in deze tijd hebt, zijn gebaseerd op die herinneringen, en, al bevatten zij soms troost, raad, hulp en kracht, zijn zij voor het ik niet werkelijk, eerder iets als uit een droom.

Dit is een soort hellevaart: je gaat eerst vanuit dit leven terug naar het isolement, naar de chaotische wereld, waarin de mens zelf en alleen moet leven en staan. Dit is een wereld waarin de mens zich eerst van zichzelf bewust moet worden zoals hij werkelijk is, voor hij tot een contact met anderen kan terugkeren. Maar zelfs wanneer dit plaats vindt is er nog geen direct kenbare wereld rond het Ik, zodat men nog steeds van een duistere sfeer of wereld kan spreken, van een soort hel. Eerst wanneer de mens zich voldoende van het leven buiten het Ik bewust is geworden en weer contacten heeft gevonden die voor hem meer werkelijk zijn, kan hij weer teruggaan naar de meer Lichtende werelden. Daarbij zal een van zijn eerste mogelijkheden tot contact met een andere wereld een reeks van vormenwerelden omvatten, waarbij ook de wereld van de stofmens. Men kan dan met deze mensen in contact komen, hen beïnvloeden en zelfs zich manifesteren. Wanneer wij horen over de herrijzenis van Jezus, zo kunnen wij aannemen dat hij zich zichtbaar en na zijn dood aan de leerlingen heeft gemanifesteerd. Eerst na het contact met de wereld der mensen volgt de opgang tot de Vader, uiteindelijk resulterende in de hemelvaart.

Men kan dus wel stellen dat de hellevaart en de hemelvaart zelfs in dit geval alleen maar stadia waren van één en dezelfde reis. Leven in de hel is een vorm van verdoemenis volgens de meeste mensen. Maar de hel is niet alleen maar een kwestie van straf, al hebben de mensen daarvan een karikatuur gemaakt, waarbij alle vijanden in de hel worden gebraden, terwijl de rechtvaardige vol vreugde vanuit een luikje in de hemel op het schouwspel neer kan zien en zo kan beleven hoe de goede God die anderen toch maar lekker laat boeten voor hun misdaden en verkeerde opvattingen. Wat volgens mij overigens een vorm van leedvermaak inhoudt en daarom volgens mij niet bij ware christenen op aarde of heiligen in de hemel op zijn plaats zou zijn.

Toch stelt menigeen zich de zaak ongeveer zo voor. De zogenaamde hel is echter in feite een confrontatie met het eigen Ik, een alleen zijn met jezelf. Vanuit die hel kan dan ook de bewustwording tot stand komen omtrent dit ego. De gegeven titel is dan ook volgens mij niet geheel juist geweest. Natuurlijk ben ik maar een invaller en had een ander misschien de zaak op andere wijze benaderd. Maar volgens mij zou de titel eerder moeten zijn: "Verdoemenis en hemelvaart": Beiden zijn immers deel van ons leven, van ons werkelijk bestaan.

Nu mijn visie hierop duidelijk is geworden kan ik weer wat vrijer ademen. Ik kan nu verder over dit alles met u een weinig gaan filosoferen. Het menselijk leven bestaat voor de doorsnee mens uit twee delen: Allereerst hetgeen hij werkelijk is op aarde en in de tweede plaats dat wat hij voorgeeft of denkt te zijn. Ook hier zou men kunnen spreken over verdoemenis en hemelvaart in vergelijkende termen: Wat de mens van zichzelf denkt, is meestal hemels, maar wat hij van zichzelf maakt, is meestal heel wat lager gericht. Daarom weten de mensen ook in de praktijk zo vaak geen raad met zichzelf. Ga nu eens uit van het volgende standpunt: God heeft geschapen met een doel, al kennen wij dit niet. Gods schepping is een volledige uiting van Gods wil, hoe dan ook. Menigeen schijnt te denken dat sedert die schepping God voortdurend bezig is alles te controleren en te veranderen, dat lijkt mij echter wel een wat kinderlijk denkbild. Wanneer een volmaakt wezen eenmaal iets gemaakt heeft en weet dat het goed is en het staat in de bijbel dat de Heer het werk zijner handen bezag en zag, dat het goed was.

God is daarbij kennelijk heel wat grootmoediger dan wij plegen te zijn, want wij vinden vele dingen in de schepping allesbehalve goed.

Maar misschien komen wij nog tot een juister visie: God ziet dat het goed is. Dan zal Hij zich daarmee toch zeker niet verder meer gaan bemoeien? Hij weet dat het goed is, Hij heeft het geheel van de schepping gezien, ook in de tijd, want God is tijdloos en alwetend. Hij zegt dat het geheel goed is. Dan kunnen wij de zaak niet in tweeën gaan delen en stellen dat een deel van de mensen onmiddellijk van de aarde af in de hemel en een ander deel voorgoed in de hel terecht zal komen, zo alles delende in de bokken en de schapen. Neem mij niet kwalijk dat ik, degenen beziende die deze stelling zo hartstochtelijk aanhangen, meen dat deze kerkelijke stelling in de praktijk eerder neer zal komen op een deling in oude bokken en oude geiten. Maar wat dergelijke associaties betreft, geldt hier toch wel: elk voor zich.

God heeft geschapen. Wij menen te worden gevormd in die schepping. Zijn wij echter een wezen of een proces? Dat laatste kan ik alleen aannemen wanneer de gehele schepping met dit doel of mede met dit doel is gemaakt. Maar dan kan ik mij haar voorstellen als een soort geestelijke kraakinstallatie, waarin wij tot een bepaald product moeten worden gedistilleerd. Dat is dan het menszijn, maar dan klinkt het wel wat dwaas, wanneer men stelt dat een deel van de grondstof alleen maar olie wordt, terwijl een ander, in wezen daarvan niet verschillend deel, alleen door een ander gedrag, opeens hoogwaardige naphtha is geworden. Daarom stel ik liever: wij behoren tot de mensheid en in die mensheid beleven wij een deel van de kosmos. Die beleving kunnen wij ons voorstellen als een continuïteit. Indien wij een bestaan vóór de geboorte en/of een bestaan na de dood als zeker aanvaarden, dan dienen wij volgens mij daaruit dan ook te concluderen, dat wij niet alleen een deeltje zijn in de tijd, maar dat wij in een soort tijdloze kringloop gevangen zitten. Deze kringloop laat ons als mens een grote vrijheid, maar zal in haar geheel een bepaald proces en daarmee een tevoren vastgestelde ontwikkeling inhouden.

Nu meen ik, dat je, om God, het uitgangspunt, het beginpunt bewust te kunnen beleven en aanvaarden ook het tegendeel van hetgeen wij ons onder God voorstellen zult moeten kennen. Wanneer God ordening is, zoals de mens pleegt te denken, zal deze ordening eerst in haar wezen begrepen en doorgrond kunnen worden, wanneer wij in staat zijn haar met de ervaring van de chaos te vergelijken.

Bewustwording impliceert volgens mij dan ook een noodzaak tot afdalen in de duistere, de chaotische werelden die deel zijn van de schepping. De mens zal dit verdoemenis noemen, omdat hij nu eenmaal een wezen is dat zich steeds weer op z.g. orde baseert en niet kan begrijpen dat orde alleen een relatieve waarde is die niet in de wereld buiten je moet bestaan, maar een waarde die je in jezelf moet kennen en dragen. Kijk maar eens naar de wereld rond u. Men heeft alles steeds weer naar eigen denken schitterend geordend, maar altijd loopt alles weer verkeerd, omdat de mensen eenvoudig het besef en de moed niet bezitten om zich te beheersen, te onderwerpen, in vol besef, op ogenblikken waarop zij zien dat de zaken verkeerd dreigen te gaan. Maar de mens ontleent aan de orde buiten hem rechten zonder bereid te zijn de daaraan in wezen inherente plichten te aanvaarden.

Ik meen te mogen stellen dat het logische gevolg van elk mens-worden in de stof de overgang, de z.g. dood zal zijn. Elke overgang betekent volgens mij een confrontatie met het duister. Een afdalen tot een toestand dus, die men op aarde verdoemenis pleegt te noemen. Elke confrontatie met het duister moet, door gebrek aan andere waarden buiten het Ik, die men op zich kan betrekken, dan weer resulteren in een zelferkenning. Elke zelferkenning die een zelfaanvaarding inhoudt, zal wederom een besef van Licht, dus van andere waarden mogelijk maken. Na de dood vaart de mens dus ter helle, maar zodra hij de waarde van zichzelf in een ongevormde wereld heeft beseft, zal hij onmiddellijk aan een hemelvaart, een opgang tot besef van de algehele planmatigheid en vorming van het bestaan overgaan.

Wat alles als theorie heel schoon klinkt, maar toch bepaalde bezwaren inhoudt. In de eerste plaats weten wij niet, of tenminste niet allen, waar wij nu eigenlijk vandaan komen.

Wij hebben in de stof geen bewustzijn van de levens die wij eventueel hebben doorgemaakt. Wij zijn volgens eigen besef eerst 'Ik' geworden toen wij op aarde kwamen. En zo onze herinneringen verder gaan, begint de realisatie van het bestaan als Ik toch eerst op een ogenblik dat wij reeds een grotere afstand van de werkelijkheid van God verwijderd waren. Dit hoeft ons niet te verbazen. Kijk eens rond u - want van uzelf beseft u het toch niet - en ga na, hoeveel mensen in het leven wel alle feiten zouden kunnen zien, maar desondanks nog niet weten waaraan zij eigenlijk toe zijn. In de stof is vaak, zelfs wanneer alle middelen ter beschikking staan, het besef niet direct bijzonder groot te noemen. Velen zien de wereld en de mensen, ongeacht alle kenbare feiten, eenvoudig niet zoals zij zijn, maar zoals zij dezen zouden willen zien.

Is het een wonder dat er velen zijn die na de overgang de duisternis en eenzaamheid van de zelfbezinning en erkenning niet kunnen verdragen? Deze mensen zullen dan in dit duister aan een droomspelletje beginnen, net als de mensen op aarde die de feiten niet onder ogen wensen te zien. Een dergelijk mens verzinkt in zijn dromen en gaat zijn gebrek aan contact met de werkelijkheid opvangen door een soort fantasiewereldje te veronderstellen rond zich. Dit is een vorm van angst die vergeleken kan worden met het zingen van een kind, dat in het duister het erf wordt opgestuurd om nog even een paar blokken hout te halen. Het doet, alsof de dingen anders zijn dan het vreest, maar kan zich aan de werkelijkheid desondanks niet geheel onttrekken. Zoals de mens die de werkelijkheid omtrent eigen wezen in de eenzaamheid niet wil zien, zich desnoods een hemel of hel vormt, waarin hij meent te leven. In deze beelden geeft de mens dan toch steeds weer beelden van het eigen Ik en eigen herinneringen weer, zelfs wanneer het een voorstelling van de hemel of de hel betreft, zoals deze door velen op aarde wordt gepredikt.

Overigens vind ik het eigenaardig dat er zoveel pastoors zijn die goed weten te preken over de hel, terwijl er maar enkelen zijn die zinnige dingen over de hemel weten te zeggen. Ik denk wel eens dat dit een aanwijzing verradt voor de plaats waar zij vandaan komen.... Maar goed. Wanneer ik in een dergelijke droomwereld ben gevluht, kan ik toch weer wakker worden. Het is zelfs mogelijk dat in de droom de mens een deel van de chaos is gepasseerd, zonder zich daarvan bewust te zijn. Zo iemand kan dan terugkeren tot de aarde en zich daar aan de aardse vormen en gebruiken vastklampen. Dat wordt dan een aardgebonden geest.

Het Ik heeft dan de fase van verdoemenis, van hellevaart, wel achter zich, maar heeft niet voldoende besef van zichzelf om bewust verder te gaan, naar de meer Lichte werelden. Zelfs wanneer men daartoe wel in staat is, zal men vaak naar gevormde, z.g. hogere geestelijke werelden gaan streven, maar men kan deze niet beseffen en passeert zo deze delen van de weg eveneens in een droom. Stel dat men ook de hogere geestelijke sferen bewust kan beleven. Dan komt er toch meestal een ogenblik dat je de ontwikkelingen van de werkelijkheid en de waarheid omtrent eigen wezen niet langer bij kunt houden. Degenen die dit alles als waarheid aanvaarden, stellen dan: op het ogenblik dat ik in mijn geestelijke werelden niet meer verder bewust kan verder gaan, zal ik gaan incarneren. Maar daarbij vergeet men dan meestal te vermelden dat men, zonder het misschien te beseffen, in een droom of zelfs geheel onbewust de werkelijke en Eeuwige Bron van Kracht passeert en eerst daarin de levenskracht verkrijgt, die nodig is voor een nieuwe incarnatie. Het Ik schakelt dus als het ware zichzelf op bepaalde delen van de weg uit.

Hierin nu ligt volgens mij het bijzondere en nuttige van dit onderwerp. Wij gaan in ons bestaan vaak, zonder het te beseffen, honderden malen door de hemel en door de hel voor wij in staat zijn ook maar iets van deze werelden of toestanden bewust te beleven. Wij stijgen steeds weer op tot het Hoogste Goed, maar zijn daarvoor blind. Wij dalen ook steeds weer af tot in het diepste duister, maar kunnen onszelf niet aanvaarden en daarom verdromen wij die tijd of ondergaan haar als een onbegrepen kwellend, waarvoor wij op den duur moeten vluchten. De mens die de z.g. hel niet meer beleeft als een droom of een straf, maar de werkelijkheid van de chaos beseft, zal, al weet hij daarmee geen raad en ondergaat hij het nog steeds als een groot lijden, toch reeds bewuster zijn dan degene die een droombeeld in de plaats van het werkelijk ongevormde pleegt te stellen.

De ellende van een dergelijk ego lijkt u waarschijnlijk veel groter dan dat van de dromer. Dat is ook wel zo, maar daardoor wordt het ego ook meer gedwongen zichzelf in waarheid te zien en maakt daardoor een snellere en bewustere opgang naar het Licht mogelijk.

U zult nu waarschijnlijk de vraag stellen, hoelang een dergelijke verdoemenis duurt. Dit is in menselijke tijd moeilijk weer te geven. Men stelt wel dat deze fase hoogstens drie menselijke dagen duurt. Maar wat zijn drie dagen? Drie dagen kunnen een eeuwigheid zijn of kunnen voorbijgaan als een zucht. Ik wil daarop niet al te ver ingaan, maar ik heb een collega gehad die eens, ter gelegenheid van zijn 50 jaren gehuwd zijn, zijn huwelijksreis nog eens heeft volbracht. Hij vertelde mij later dat de 10 dagen die de reis duurde, de eerste maal omgingen alsof het slechts één enkele dag was. Maar de tweede maal leek het hem zo lang te duren, dat hij nadien drie maanden nodig had om weer een beetje bij te komen. M.a.w.: het is ook de wijze waarop je de dingen doormaakt die de waarde van tijd bepaalt. Bovendien is de veel genoemde periode van drie dagen een term die vanuit het menselijk denken komt verbonden aan de tijd, dat in deze streken een lichaam normalerwijze nog boven aarde zal staan. De mensen beseffen dit niet en nemen het als waarheid aan, ofschoon zij in feite van de hun bekende feiten een soort systeem hebben gemaakt, dat hen een omschrijven en aanvaarden van de geestelijke wereld mogelijk maakt.

Tussen haakjes, voor degenen die daar steeds over zitten te puzzelen, ik ben van Luxemburg, dus niet van België, al heb ik daar mijn scholing gehad. Wat van geen enkele belang is. Maar ik vind het zo jammer wanneer iemand zich alleen met mijn dialect bezighoudt en niet met mijn stellingen. En laat ons nu terug gaan naar de tijd.

Voor het Ik is de tijd dus een variabele factor, waardoor men voor zich korte tijd dan wel ongetelde eeuwen in de duistere werelden, die men wel verdoemenis noemt op aarde, leeft. Je kunt er voor eigen gevoel ook zeer snel uit los komen. Maar deze tijdservaringen hebben weinig of niets te maken met de wijze waarop men de tijd op aarde telt. Loskomen uit het duister bereikt men door het erkennen van het Ik op een bepaalde, de werkelijkheid zeer benaderende wijze. Indien ik weet wat God is, en mijzelf ken, kan ik zelf in het duister niet mij verdoemd gevoelen. Wie zover is gekomen voelt zich in alle fasen van het bestaan geheel met God verbonden en misschien zelfs geheel één. Wat volgens mij neer komt op leven in de 'hemel'.

Wanneer iemand mij komt vertellen dat Jezus eerst lange tijd na zijn opstandig uiteindelijk ten hemel is gevaren, dan ben ik geneigd te antwoorden: dat is zoals u het ziet. Maar volgens mij was Jezus reeds één met de vader vanaf het ogenblik dat hij overging en misschien reeds lang voordien. Hij woonde dus reeds in de hemel, voor men hem 'ten hemel zag varen.' In de geloofsbelijdenis zeggen zij: "die nederdaalde ter helle en de derde dag enz. enz." Dus Jezus ging naar de hel. En dat is hetgeen men in het algemeen toch onder verdoemd zijn verstaat. Maar die Jezus was zelf Licht, want Hij was zich van zichzelf geheel bewust en eveneens van God. Daarom was Hij de hemel, die zich in de duistere werelden manifesteerde. Wanneer dit als mogelijk geldt voor Jezus en misschien nog andere grote geesten, zo zal dit ook voor ons kunnen gelden. Waarmee ik niet wil beweren dat iemand die als stofmens heeft geleefd, nu opeens en zonder meer aan alle vormenwerelden en besef daarvan zal kunnen ontkomen of het duister geheel zal kunnen vermijden, maar ik tracht duidelijk te maken, dat het zelfs voor een gewone mens mogelijk moet zijn Licht en duister te beleven als een eenheid en daarin God en ego gelijkelijk te beseffen. Je kunt natuurlijk Licht en duister ook steeds als afzonderlijke waarden blijven beschouwen. Maar dan is alle duister voor u hel, alle Licht voor u hemel.

Wat ons tot de praktijk van de zaak brengt:

Wanneer u over gaat, komt ook u dan in de hel? Laat mij beginnen u een schrik te bezorgen: u komt er allen. Niet, dat u daardoor verdoemd bent voor eeuwig, zoals men u wel leert. Dat heeft daarmee niets te maken. U komt echter in een toestand van algehele hulpeloosheid en eenzaamheid terecht. U hebt in deze fase wel hulp van anderen en kunt zelfs enig contact met anderen hebben, maar zult de wereld van het bestaan van die anderen enige tijd niet als werkelijk kunnen beleven.

Het lijkt u alles een droom. Ook u zult een fase doormaken waarin u zich eerst bewust zult moeten worden van hetgeen u in werkelijkheid bent voor u iets verder buiten uzelf als geheel werkelijk zult kunnen beleven en er mee te werken. Deze fase kan men voor iedere mens als vaststaand aannemen. Zij draagt daarbij alle kenmerken van verdoemenis of hellevaart, zoals men die op aarde pleegt te interpreteren.

U kunt daaraan ontkomen door te vluchten voor uw werkelijkheid in dromen, die niet altijd aangenaam zullen zijn, dan wel door u bewust te worden van uzelf en de krachten die in u bestaan, en let wel: dit alles heeft niets te maken met de vraag, of u nu een goed dan wel een slecht mens bent geweest in de ogen van anderen. Er zijn mensen die door anderen op aarde als zeer hoogstaand werden beoordeeld, maar die de enkele fout die zij hebben, voor zich en de wereld eenvoudig niet kunnen toegeven. Wat weer betekent dat dergelijke mensen misschien eeuwenlang in wat men de hel noemt moeten vertoeven. Ook u zult een fase doormaken waarin u eerst, zonder ontwijkingen of voorbehoud, uzelf zult moeten leren aanvaarden zoals u werkelijk bent en in het reine moeten komen met alle herinneringen.

U zult dan een antwoord moeten geven op de vraag: Wat heb ik met mijn leven gedaan? Zodra u dit antwoord eerlijk hebt leren geven, bent u als het ware door de onderste bocht van de rondgang gekomen en stijgt u weer. U zult dan ontdekken dat u contact op kunt nemen met de wereld van de mensen en met vele geesten. Omdat u bewust bent geworden van uzelf en niet in dromen gevluht bent, zult u dan geen belang meer hebben bij het bv. de mensen vertellen, of waar u uw testament verstopt hebt, of waar u de onrechtmatig verkregen schatten hebt begraven, enz. Dus: de bewuste zal niet handelen, zoals volgens de overleveringen vele spoken trachten te doen die eenieder proberen dergelijke stoffelijke dingen duidelijk te maken. Je weet eenvoudig: dit is de wereld van de mensen, ik kan daaraan hechten, ik herken veel van mijzelf daarin en ik weet dat ik ook daarin thuis hoor, maar ik moet verder gaan.

Voor velen zou hier de logische conclusie zijn: dan ga je dus de wereld van de mensen verlaten, maar dat is weer niet geheel juist. Je blijft je bewust van de wereld van die mensen, maar groeit er wel bovenuit, doordat men gaat zien naar samenhangen, zal begrijpen wat deze mensenwereld werkelijk betekent. Men beleeft het stoffelijke deel van de wereld niet meer als een wereld op zich, maar gaat haar beseffen, voor wat zij is: een klein deel van een groter geheel, en naarmate men dit grote geheel beter leert aanvaarden, en ook kan accepteren dat het Ik een deel van de mensheid is en blijven zal, komt men tot grotere geestelijke activiteit.

Belangrijk is hierbij de fase, waarin men gaat begrijpen dat de mensheid in het geheel niet de rol speelt van het enige en uitverkoren ras - zoals men zo vaak doet - maar een klein deel is van het geheel en - zelfs waar het om bewustzijn en godserkenning gaat - slechts een der vele fasen van bestaan is, die in het Al mogelijk zijn. Hierdoor komt men als vanzelf ook dichter bij God te staan; men beseft nu dat het niet gaat om de wereld van de mensen, of hetgeen daarin gebeuren zal, maar vooral om de kracht die in deze wereld zoals in 't gehele Al, leeft en zich uit.

U zult nu misschien de vraag willen stellen: Wanneer ik overga, krijg ik het dan erg moeilijk? Het kan moeilijk zijn, wanneer u zelf moeilijk bent. Wilt u daaraan grotendeels ontkomen, geven u dan reeds nu er aan nooit anderen de schuld te geven van iets, waarbij u betrokken bent, al is het maar, omdat uzelf daarin altijd een rol speelt en deze nooit geheel juist kunt beoordelen, wanneer u alleen maar geleerd hebt nooit iets aan een ander te verwijten en u te verontschuldigen voor dingen die niet juist zijn. Door niet op anderen te wijzen, zult u reeds voor een groot deel de zelferkenning mogelijk hebben gemaakt die een snelle doortocht door de duistere of hellewerelden betekent.

De chaos, waarin zovelen lange tijd vertoeven, komt voor hen in vele gevallen hoofdzakelijk voort uit het feit dat zij verkeerde dingen in hun leven erkennen, maar dan onmiddellijk zoeken wie zij daarvan de schuld kunnen geven. Dat klopt dan zelden of nooit geheel, zodat de werkelijkheid van het Ik en de erkenning strijdig worden. En daarmee zit men dan weer in de moeilijkheden.

In deze toestand van bezinning gaat het er om te erkennen wat men werkelijk is geweest, niet om dit te verklaren en de schuld of verdiensten weg te praten, desnoods met behulp van de stellingen van psychiaters en psychologen. Het gaat er om wat u bent geweest, wat u gedaan hebt. Het feit dat u tot zoiets bent gekomen omdat uw moeder u te vaak een klap op de blote billen heeft gegeven, heeft met de feiten niets te maken. Het gaat er alleen om wat u bent geweest, wat u hebt betekend, wat u werkelijk bent. Erken dit, en u bent door de moeilijkheden heen.

De volgende vraag zal dan waarschijnlijk wel luiden: Kan ik dan ook meteen contact opnemen met de wereld van de mensen? Het antwoord moet luiden: er zijn er zeer velen die dit willen. Maar om juist contact op te kunnen nemen met de wereld van de mensen, moet je beseffen, wat die mensenwereld is. Al zijn vele schijncontacten voor de onbewuste dromers op een gegeven ogenblik mogelijk, van een werkelijk en doelmatig contact kan eerst sprake zijn, wanneer men de wereld van de mensen niet meer beschouwt als een soort projectie van eigen wezen. Dan is alle contact met de stofwereld mogelijk geworden. In alle andere gevallen kun je alleen contact opnemen met mensen, waarmee je reeds in eigen denken verbonden bent of met mensen en groepen, waarin gelijke voorstellingen en emoties, als in u aanwezig, reeds bestaan.

Wenst men reële resultaten van een contact met de wereld, dan zal men veel kunnen doen voor degene die u bv. na hebben gestaan op aarde, maar dan ook alleen wanneer u ook hen erkent voor hetgeen zij werkelijk zijn. Een verkeerd beeld van hetgeen de geliefden op aarde zijn en waren, maakt het contact verwarrend voor u, zowel als voor hen. Een werkelijk en tot goede resultaten voerend contact uit de geest bereikt men eerst dan, wanneer men ook t.a.v. anderen bereid is de waarheid te aanvaarden. Men zal in het laatste geval ook met alle mensen die op de een of andere wijze gevoelig genoeg zijn om uw impulsen te ontvangen, dit tot stand kunnen brengen.

De onbewuste kan dus alleen in contact komen met de voorstellingen die hij reeds heeft, wanneer deze in mensen op aarde of in kleine groepjes voor een ogenblik optreden. De uitwisseling tijdens een dergelijk contact is altijd voor de geest en in de meeste gevallen ook voor de mensen in de stof teleurstellend. Gaat de bewuste uit van de hele mensheid, dan zal hij bewogen worden door de stromingen die hij in die mensheid erkent. Daardoor kan men zich met de waarden op aarde voldoende één gevoelen, om daadwerkelijk in te grijpen en contacten op te nemen waar men zelf dit wenst en noodzakelijk acht. De vorm van dit contact is dan minder persoonlijk van aard en houdt zich veelal bezig met leringen en algemene raadgeving. Daarnaast kan men vaak trachten bepaalde, met het Ik harmonische stromingen, te kanaliseren en daarin in te grijpen. Onder degenen die het laatste doen, vindt men de goede met mediums samenwerkende geesten, de z.g. controles.

Gaat men verder langs de weg van geestelijk besef, dan komt men in een wereld waarin weer geen onderscheid kenbaar is voor het Ik krachtens het bereikte besef. Je zou zo kunnen zeggen, dat de verdoemenis een wereld vormt, waarin het zo duister is, dat men geen hand voor ogen kan zien, terwijl de zeer Lichte werelden zo lichtend zijn, dat men verblind wordt en ook daar geen hand voor ogen meer kan zien, ofschoon men wel de koestering van dit Licht ondergaat. Kan je nu afstand doen van voorstellingen en waarnemingen en je geheel wijden aan de beleving, dan ontstaat een resonans met de levende kracht, de Goddelijke kracht. Je wezen verandert dan, omdat de wereldvoorstellingen geen rol meer spelen, maar alleen het beleven van de schepping als geheel voor het Ik nog van belang is.

U meent misschien, dat daarmee het einddoel bereikt is. Want de meeste mensen reageren zo: als het op aarde dan toch niet meer gaat, dan graag zo snel mogelijk naar Onze Lieve Heer om voor de rest van de eeuwigheid lekker op een hemeltroon te luieren. Maar dit is niet waar. Je begrijpt, beleeft dan het geheel der schepping. Het Ik is dan bewust één geworden met de levenskracht en geeft, met de gehele Godheid - die in alle dingen leeft - kracht aan alles wat bestaat.

Maar er is meer: je gaat je bezighouden met de vele werelden en zult zien wat daarin bestaat. Waar het eigen ervaren een erkennen mogelijk heeft gemaakt, zal men alles wat daarin gebeurt en gebeuren kan, zien, geheel objectief, in alle fasen. Men beseft het geheel, maar ziet ook de delen die voor de mens of geesten het heden vormen en weet wat de meest juiste ontwikkeling door de afzonderlijke ego's zal zijn. Hiermee ontstaat een behoefte tot ingrijpen, tot deelhebben aan dit alles. Dan kan een geest die van het Hoogste zich bewust is, trachten hiaten die in het menselijke of geestelijke besef erkend worden, weg te nemen, door zelf in die wereld a.h.w. geboren te worden. Men daalt weer af, maar kan nu vaak een rol bij het erkende geheel gaan spelen middels bv. bewuste incarnatie.

Een dergelijke geest zal de gehele kringloop weer moeten volbrengen, maar kan bv. op aarde een profeet of een uitvinder zijn die helpt het denken en de mogelijkheden van de mensheid een andere richting te geven. De mensen zijn vrij om te doen en te laten wat zij willen, maar als deel van het geheel voelt men steeds weer aan dat het Ik alles moet doen om aan al die vrije mensen en geesten alle mogelijkheden te geven die denkbaar zijn. Het is duidelijk dat deze mogelijkheden hen gegeven moeten worden op een wijze die aangepast is aan en in overeenstemming met de tijd - deel van het geheel dus - waarin zij zich volgens eigen bewustzijn bevinden. Een dergelijke afdaling kan men terecht een soort hellevaart noemen, want men moet eerst door de chaos, voor men het hogere contact in Lichtende sferen weer geheel en zonder bijkomende waarden voor zich waar kan maken.

Men vertelt ons hoe schoon de engeltjes boven de stal in Bethlehem hebben gezongen, omdat Jesuke eindelijk op aarde was gekomen. Maar men vergeet dat degene die zo op aarde was gekomen niet meer terug kon keren tot de hemel, zonder eerst als mens geleefd te hebben, het kruis te hebben geduld en te zijn afgedaald in de hel. De kringloop moet worden volbracht. Eerst dan kan ook Jezus tot de Vader teruggaan. Men kan dus kiezen voor een bewuste kringloop. Maar naarmate die kringloop als geheel meer bewust wordt beleefd, zal men ook tijdens dit proces meer deel van de totaliteit blijven. Er is dan geen sprake meer van afdalen of opstijgen, maar slechts van het waarmaken van een erkende noodzaak binnen de harmonische mogelijkheden van eigen wezen.

Uit dit alles komen, zo u het begrepen hebt, nog weer andere vragen voort, als bv.: ben ik geschapen met een bepaald doel? Antwoord: Ik ben geschapen als deel van een totaliteit. Dat geheel heeft een bepaald doel. Ik zelf voeg mij binnen het geheel en het doel is volgens eigen besef. Het enige, wat ik niet kan doen, is het doel van het geheel veranderen. De eigen plaats kan men voortdurend wijzigen. Het veronderstelde doel van het geheel, en dus ook van uw wezen als deel daarvan: Zelfbespiegeling of beschouwing van de Schepper.

Is de dood een noodzakelijke en onvermijdelijke factor in de omschreven gang van bewustwording? De dood, zoals de mens die beleefd, de verandering van toestand en wereld, is onvermijdelijk. Zij treedt niet slechts op voor het Ik aan het einde van het aardse leven, maar kan regelmatig voorkomen op het ogenblik dat men een bepaalde fase van leven en zijn verlaat, om een volgend deel van de mogelijkheden van het Ik bewust te gaan beleven. Het beleven van de dood of overgang, zoals anderen deze meemaken, wanneer u gaat, komt echt zover ik weet nergens anders voor. De dood is noodzakelijk op ogenblikken dat het leven in de beperkingen van het heden zich niet verder kan ontwikkelen of in zijn ontwikkeling tot stilstand gekomen is. Vergelijk: het wisselen van huid van een slang, die groeit. Op een ogenblik zal de mens, door de beperkingen van zijn oude wereld, opvattingen en bestrevingen, niet meer verder kunnen gaan. Dan laat hij de oude wereld en het daarbij voor hem behorende voertuig achter, om met een vernieuwd voertuig de mogelijkheden van een nieuwe wereld te beleven. Na een ogenblik van zwakte - onbewustheid - gaat het Ik voor zich echter weer verder, zoals het zichzelf reeds besepte. De dood is noodzakelijk voor elk ego, dat deel moet hebben aan het geheel der dingen en niet beperkt mag blijven tot een enkel deel van het bestaan.

Een vraag die ook vaak voorkomt: Weet God dan en bepaalt Hij, wat wij zijn en gaan doen?

Antwoord: Hij weet het wel, maar bepaalt het niet. Hij weet wat onze mogelijkheden zijn. Wanneer wij ons daarbij op hem willen oriënteren, kunnen wij de kracht van het goddelijke in ons beleven en daarmee onze vermogens en mogelijkheden vergroten. Dit is echter facultatief: wij mogen evenzeer denken dat wij het beter weten dan alle anderen en zullen het dan zonder enige hulp moeten stellen. Hoe men zich richt in de schepping binnen het geheel, is een vrije keuze, zelfs wanneer het gaat om een lang verblijf in het duister, de verdoemenis. Je kunt jezelf een hel maken, deze als onvermijdelijk aanvaarden en voor het ik oneindig lange tijd daarin vertoeven. Maar het is niet God die zegt, dat dit zo moet gebeuren. U bepaalt dit uiteindelijk zelf. Er zijn vele mensen die zo gecharmeerd zijn van eigen slechtheid, verdoemdheid, dat zij voor niets ter wereld zouden willen toegeven dat zij in wezen maar onbeduidende mensen zijn en met hetzelfde resultaat ten goede hadden kunnen streven. Juist omdat men zichzelf ook het zich beter dan anderen gevoelen door eigen slechtheid, niet toegeeft, komt zoiets pas tot uiting na de overgang. Maar dan heeft men er ook wel veel last van.

Dan een raad: Vraag u nooit af hoe het later zal zijn, al stelt bijna elke mens zich deze vraag wel eens. Later zal het zijn, zoals u nu zelf bent. En niet anders. Het is dus niet zo dat u binnenkomt in een mooie en goed gestoffeerde wereld met een mooi decor waar men u kan komen huldigen, alsof u een Niklaas was, in de tijd dat grote magazijnen zonder solde een stijging van verkoop willen bereiken. U gaat over met alles, wat u bent. Er is niets wat u tot een hel veroordeelt of dat u zalig spreekt. Maar alles wat u in uzelf draagt, zult u zelf zo moeten groeperen dat het voor u goed lijkt en zo een hemel vormt. Op het ogenblik dat u eigen Ik en alles wat van het Ik uitgaat als harmonisch kunt beleven en zult willen aanvaarden - zodat u dus noch het ego, noch de waarden die vandaaruit erkend worden, wilt afwijzen - bent u door de fase van zijn, die men verdoemenis noemt, heen. U laat dan vele van deze dingen achter als onbelangrijk. Maar zolang u echter het geheel niet kunt aanvaarden, bent u eraan gebonden.

Vele mensen zullen zich misschien afvragen, of het nu zo belangrijk is over deze dingen te denken. Eerlijk gezegd, eigenlijk niet. Het wordt alleen belangrijk deze dingen te bespreken, omdat er zoveel mensen zijn die over deze dingen op een geheel verkeerde wijze plegen te spreken en te denken. Deze mensen trachten alles in de passen in hun eigen wijze van denken, hun eigen systeem van zelfrechtvaardiging, eeuwige zaligheid en verdoeming voor eenieder die de moed heeft anders te handelen, te denken, of te geloven. Zij noemen die zelfbevestiging dan eeuwige rechtvaardigheid. Maar een werkelijke eeuwige rechtvaardigheid zou moeten bestaan uit een erkennen van elke mens, zoals hij is, door God. God heeft die mens geschapen, zoals hij is, wel te verstaan. Zou het dan eerlijk zijn, wanneer God een mens blijvend zou straffen voor hetgeen hij was? Daar klopt immers iets niet? Juist daarom vraag ik u nooit de zaken van hiernamaals en goddelijk recht met uw menselijk denken te fixeren, stellende dat het zó is en niet anders kán zijn.

Natuurlijk, het is voor u leuker te horen dat de wereld na de dood een heel mooi land is. Soms is dat voor een mens zelfs waar. Er zijn sferen die veel mooier zijn dan alle bollenvelden bijeen. Maar wie stelt dat het zo is en niet anders vergeet dat sferen in feite ogenblikken van beleven zijn en niet een feilloze weergave van een totaliteit. Maar ja, hoe zijn de mensen? Wanneer wordt gezegd dat in het huis des Vaders vele woningen zijn, denken de meesten alleen aan feestzalen. Zij vergeten dat er in een huis een kleinste kamertje, een keuken en een speelkamer behoren te zijn.... Eenzijdigheid. Men probeert alles zo te zien dat het mooi en goed lijkt, zonder te denken aan mogelijke andere feiten en toestanden.

God ziet men al te vaak als middelpunt en vergeet daarbij dat God het geheel is. Eerst wanneer wij de functionaliteit van de gehele schepping, omvattende hemel en hel, bewust kunnen aanvaarden en ons deel weten van dit alles, komen wij de waarheid nabij. Wanneer men echter alles vanuit eigen denken en wereld fixeert en zelfs gaat beweren dat die in de hel en een ander in de hemel moet zijn, begaat men de grootste domheid die denkbaar is. Alleen daarom is het goed deze dingen steeds weer te bespreken. Men verandert er niets door, maar kan soms iemand er toe brengen de werkelijkheid beter te aanvaarden, juister te beleven en bovenal: in de stof reeds iets van de werkelijkheid waar te maken.

Wanneer men u zegt dat ik een heilige was op aarde, zo verzeker ik u, dat die mens mij niet gekend heeft. En degene die beweert dat ik een slecht mens geweest ben, keek alleen naar de dingen in mij die hem niet konden bevallen. Ik was een mens, zoals jullie. Ik ben nu in de geest, nog mens zoals jullie. Ik kom tot God en zal misschien de totaliteit van de schepping, de scheppende gedachten zelf, in mijzelf kennen. Maar dan ben ik nog een mens, zoals jullie, deel van de mensheid, zoals jullie. Wereld en leven zijn niet uit te drukken in termen van goed en kwaad. Zolang de mensen dat blijven doen, moet je over dingen die in feite vanzelfsprekend zouden moeten zijn, altijd weer iets zeggen. En voor degenen die menen dat dit alles tegen de godsdienst indruist wil ik alleen maar opmerken, dat Jezus zijn leerlingen zei hem te volgen. Iedereen is als gelovige bereid u te vertellen dat dit betekent, dat u uw kruis op moet nemen en verder gaan. Maar dat dit volgen ook verder gaat en inhoudt dat u ter helle zult moeten neerdalen en desnoods nog herrijzen, wil er niet in. De angst voor een mogelijke herrijzenis kan ik mij overigens indenken: dan zouden velen met vragen komen te zitten omtrent de legitimiteit van de nalatenschap, die zij zojuist in en vreugdige rouw hadden geïncasseerd.

Onthoudt dus: spreken over deze dingen is alleen belangrijk, wanneer de mensen in plaats van nu zo goed, zo waar en juist mogelijk te leven, en zich voortdurend druk maken over hetgeen er later zal zijn, zonder te begrijpen dat zij dit later eigenlijk vormen in het heden en met zich dragen. Dat is dan alles.

Reactie: Je kunt al die dingen toch ook als mens doormaken, zoals het vinden van het Licht, de eenheid met God of het gaan door de verdoemenis? Ik denk daarbij aan een H.G. Wells, een Einstein en anderen.

Antwoord: Indien een kind u zou willen spreken over een meer-dimensionale filosofie, zou u dan luisteren? Het kind kan alleen spreken vanuit zijn kinderlijke mentaliteit die u als volwassene niet kunt delen. Daarom heeft luisteren voor u geen zin. U kunt dergelijke dingen misschien voor een ogenblik aanvoelen of zelfs beleven. Maar toch kan dit alles in hetgeen u als uw werkelijke leven beschouwt, slechts een geringe rol spelen. U bent niet in staat die werkelijkheid blijvend te beseffen, of zelfs maar te uiten. U spreekt van Ouspensky e.d. Deze mensen hebben getracht hetgeen zij innerlijk als mogelijk of juist gevoelden, uit te drukken. Daardoor verzuimden zij vaak deze dingen te zien in de wereld die zij zouden moeten zijn.

Bovendien, Ouspensky eindigde met een tik van de molen. Wat niet wijst op een groot en blijvend bewustzijn. Blavatsky was een goed mens, maar soms een nijdig mens. Zij was vreemd. Zij bezat misschien grote wijsheid, maar heeft zich, blijkens haar werken steeds meer gedistantieerd van hetgeen zij geleerd had en is steeds meer gaan spreken over hetgeen zij, op grond misschien mede van het geleerde, dacht over de wereld. Lees 'De geheime leer'. Zij citeert vijf regels van het Boek Dzjan en komt dan met drie hoofdstukken over de meningen van Helena Blavatsky. Geen bewijs voor een blijvend contact met het Hogere of een blijvende verbondenheid met God. Einstein kunnen wij niet eens in dezelfde categorie indelen, omdat deze mens leefde in een begripswereld waarbij hij maar tegenover enkelen kon spreken. Maar hij was trouw aan hetgeen hij leerde en kende. Dit was echter voornamelijk erkenning van mogelijkheden, zoals wij van Wells kunnen zeggen, dat zijn erkenningen voornamelijk van menselijke en technische aard waren. Deze laatste toonde echter heel wat meer fantasie dan Einstein en kan zo misschien in de grootorde worden ondergebracht, waarin Ouspensky e.d. behoren. Je kunt nu eenmaal niet de totaliteit beseffen of beleven als mens, en voortbestaan in menselijke vorm en voor mensen duidelijk uitdrukking geven aan het beleefde. Of je moet terugvallen op jezelf, je eigen meningen - en belangrijkheid - dan wel te volstaan met het geven van beelden, gelijkenissen en zult niet waarlijk belangrijk worden geacht. Ik stel dan ook: het door u gestelde is theoretisch misschien denkbaar maar zo zeldzaam dat daarmee in de praktijk niet gerekend hoeft te worden.

Reactie: Jezus zegt: wie het vatten kan, die vatte het, maar velen zijn geroepen en weinigen uitverkoren.

Antwoord: Dat is nogal eenvoudig. Omdat Hij beseft dat er vele mensen zouden zijn die voortdurend met Bijbel en evangelie in hoofd en mond lopen, zonder ook maar iets te begrijpen van hetgeen bijvoorbeeld bedoeld wordt met naastenliefde, onzelfzuchtigheid.

Deze mensen vatten niet dat Jezus, zijn leringen letterlijk bedoelde - binnen de termen van zijn tijd - en niet raadsels opgaf die je kunt gaan uitleggen om zo een verontschuldiging te vinden voor hetgeen je anderen aandoet. Bovendien: Jezus gaf geen concrete lering, maar enkel concrete raadgevingen en voorschriften. De rest, de leer, de beleving, bestaat uit gelijkenissen en spreken die kennelijk niet in de eerste plaats als een vast systeem van lering, als godsdienst, maar als een middel tot zelferkenning voor de mens waren bedoeld.

Goed bezien wist Jezus iets, wat Hij niet zeggen kon. En dat brengt ons op het punt van uitgang terug. Jezus is niet in de eerste plaats Jezus omdat hij een mooie leer gegeven heeft, maar omdat hij geleefd heeft zoals hij wist te moeten doen. Hij heeft geleefd zoals hij voelde dat dit nodig was en heeft zich niet met de toekomst beziggehouden, heeft niet jaren lang lopen denken: over een paar jaar hang ik aan een kruis, wat zal dat erg zijn enz. enz. Hij zag een zieke en wist die kan en moet ik genezen. Juist dit maakt hem tot wat hij is. Hij was in de eerste plaats steeds en bewust op elk ogenblik zichzelf en gaf zich geheel in elk ogenblik. Ik tracht hier juist duidelijk te maken dat dit de enige juiste wijze van leven is.

U kunt met een hemelvaart en een daaraan voorafgaande afdaling tot in het duister - onvermijdelijk deel van de cirkelgang die uw leven in de kosmos is - vandaag niet bepalen hoe iets morgen zal zijn. U kunt alleen heden reageren en leven, volgens hetgeen u heden bent, gebruik makende van de mogelijkheden die u heden vindt, en gebruik makende van het innerlijke bewustzijn - waarop u aanspeelde - zo misschien de krachten vinden om steeds juist en beter te zijn zoals dit goed is voor u. Maar indien u de oneindigheid beseft op het ogenblik en voortaan alleen daarover blijft mediteren, terwijl u anderen laat verrekken, zult u ondanks alle verlichting later een lange tijd in het duister met u zelf worstelen om te kunnen begrijpen wat de fout was, hoe dit toch mogelijk is geweest.

Reactie: U stelt het of de lichamelijke toestand de essentie is. Ik meen het bij de Orde anders geleerd te hebben. (enz. enz.)

Antwoord: Ik ben het grotendeels eens met u. Maar één ding vergeet u: het onderbewustzijn, waarvan u spreekt, is de waarheid omtrent uw wezen en leven. Dit aanvaarden tegen alle bewuste denkbeelden in die u tot dan toe hebt gekoesterd, is de hel waarvan ik u sprak, de beproeving in het duister, die u moet doormaken. Wanneer de mens in de stof leeft en daarbij trouw is aan zichzelf, zoals hij voelt te moeten zijn, is in het onderbewustzijn de geest misschien meer aanwezig dan in het lichamelijke. Maar in alle bewustzijnsprocessen die aan het lichamelijke verbonden zijn, inclusief de daden, die mede deel uitmaken van de bewustwording, heeft de geest deel en speelt zij haar rol. Maar de mens in de stof kan dit onderbewustzijn nimmer geheel beseffen met de gehele inhoud en zelfs met de geest die in hem werkt en leeft, zal hij nimmer in haar werkelijke gedaante en betekenis geheel kunnen begrijpen. Vandaar dat het voor de mens in de stof volgens mij belangrijk is, zich bezig te houden met het heden, waarin hij leeft, de feiten die hij kent omtrent zichzelf en de wereld en zich niet bij voorkeur moet gaan richten op hetgeen hij morgen misschien zal kunnen zijn onder andere omstandigheden of in een andere wereld.

Reactie: Ik wilde er slechts de aandacht op vestigen dat de tijdelijke belichaming wel belangrijk kan zijn, maar dat daarachter de essentiële waarde van het leven ligt.

Antwoord: U hebt een neus, die zou u kunnen missen. Maar het is toch een essentieel deel van uw aangezicht, ook al kan men betogen dat bv. het hart of de nieren belangrijker zijn. Het is een deel van het geheel en behoort als zodanig onverbrekkelijk bij uw menselijk vorm. Uw neus bepaalt voor een groot deel de structuur van uw aangezicht. Zij bepaalt, ook al vindt u het misschien minder belangrijk, hetgeen wij in de stof zijn of geweest zijn, grotendeels geestelijk ons 'aangezicht' en speelt het een grote rol bij het aanvaarden van de feiten, de oneindige waarheid omtrent hetgeen wij kosmisch zijn. Uw betoog riekt naar een: de aarde is niet zo belangrijk, pas wat erachter komt is van belang. Maar dan zeg ik: Manneke, dat hebt gij verkeerd gezien. U kunt toch ook niet zeggen: Bij de spoorbaan zijn de stations voor mij belangrijk. Breek dus de rails daartussen maar op? Het hoort bij elkaar. Ik meen dat het goed is daaraan steeds te denken.

Al is in de kosmos het aardse leven misschien maar een onbelangrijke fase van de ontwikkeling, zonder haar is geen bereiking mogelijk.

Na de pauze kunnen wij, als u dit wenst, hierover verder discussiëren. Daar, ofschoon ik met de gang van zaken hier niet geheel bekend ben, meen ik toch, dat het nu tijd wordt voor een korte onderbreking.

Nog één ding voor ik ga. Er zijn er onder u, die zeggen: "O, daar zit die weer te zeuren", en: "Daar heb je die weer". Maar dat komt erop neer, dat u stelt: Ik weet wat bedoeld is, ik weet wat goed is, die ander moet dus maar denken en reageren zoals ik dit doe. En dat is niet juist. Wanneer het u verveelt denk dan maar aan iets leuks, dan zult u zien hoe snel de ergernis verdwijnt en u in staat bent een ander het recht te laten op zijn eigen wijze te denken en te discussiëren.

Tot zo dadelijk.

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo, vrienden.

U hebt u gelaafd, wij kunnen nu verder gaan met hetgeen schriftelijk is binnengekomen.

Vraag: U zegt dat na een periode in de duistere sferen men in de gelegenheid is weer contact op te nemen met de wereld en zich daar te manifesteren. Kunt u ons hierover iets van uw eigen ervaring vertellen?

Antwoord: Dat is wel erg persoonlijk. Kort: Ik dacht altijd dat ik een goed mens geweest was. Het heeft mij pijn gekost om te aanvaarden dat dit niet zo was. Tot bewustzijn gekomen van anderen en andere werelden dan eigen denken, meende ik dat ik mijn fouten op de wereld zou kunnen herstellen. Dat ging niet, want de mensen zijn toch te eigenwijs. Daarop besloot ik eerst te zorgen dat ik zelf bewuster en beter werd, met de overtuiging dat ik dan misschien in staat zou zijn iets voor anderen te doen volgens de maatstaven en op de wijze waarop die anderen dat nodig hebben. En dat is alles. U moet mij niet vragen te veel over mijn ervaren in het duister te spreken, het is zeer persoonlijk van aard en helpt u toch niet verder.

Vraag: Kost het moeite zich los te maken uit het denkpatroon van de stoffelijke wereld? Wordt dit proces vereenvoudigd door bewustwording van het eigen Ik?

Antwoord: Wanneer je je werkelijk bewust bent van je eigen ware Ik, hoeft men zich niet meer los te weken. Wie geleerd heeft zichzelf in waarheid te aanvaarden, zal hierdoor tevens in staat zijn elke toestand en wereld, elke mogelijkheid waarin hij leeft te aanvaarden, daar hij weet dat en hoe hij zelf bestaat. Zo iemand hoeft niet meer af te rekenen met vele mooie beelden die hij rond zijn eigen werkelijkheid heeft geschapen. Zo iemand hoeft alleen nog maar rekening te houden met de werkelijkheid, zoals deze zich buiten het Ik manifesteert en wel op harmonische wijze in overeenstemming met de werkelijkheid omtrent zichzelf, die hij reeds kende.

Voor de meeste mensen is de moeilijkheid juist, dat zij zichzelf niet werkelijk kennen, zelfs al streven zij naar zelferkenning. Je meent dat je veel van jezelf weet. Dat heb ik ook eens gedacht. Ik kan alleen maar zeggen: veel van de dingen waarvan wij meenden, dat zij zo edel of edelmoedig waren, blijken later in waarheid alleen maar een kinderlijke comedy die wij voor onszelf opvoerden in de hoop dat onze naasten daarvoor zouden applaudiseren. En veel van de dingen waarvan wij zelf meenden dat zij zo slecht waren, blijken, wanneer wij ze objectief gaan bezien, zo natuurlijk en deel van het normale leven te zijn, dat zij in feite van geen enkel belang waren. Je komt tot een herwaardering, maar deze kost je meer moeite naarmate je meer vastzit aan de beelden, de normen die je in de wereld buiten je hebt gesteld of aanvaard, zonder ze zelf als een waarheid geheel en zonder voorbehoud te leven.

Vraag: Kan ik uw betoog terugbrengen tot het Bijbelse: Het Licht scheen in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen?

Antwoord: Zoals u het bedoelt, is het wel juist. Maar het heeft helaas andere betekenissen, zelfs nu. Het was namelijk een uitdrukking die gebruikt werd t.a.v. de openbaringen van God op de wereld voor de mensen. Jezus komt op aarde. Het Licht schijnt in de duisternis. De kosmische waarheid kwam op aarde tot uiting. Maar wat dachten de meeste mensen? Hoera, een Messias nu kunnen wij eindelijk die gemene Romeinen kloep geven. Zij hebben het niet begrepen. Zo kun je het dus ook interpreteren. Maar in de zin waarin u het bedoelt is het zeker niet onjuist.

Vraag: Waar precies en waarom begint de disharmonie in de kringloop van het bestaan? Waarom komt het 'weten' zo moeilijk?

Antwoord: De disharmonie ontstaat op het ogenblik dat men zichzelf niet meer wil zien als deel van een geheel, maar als een eenling met een zekere superioriteit t.a.v. het geheel. Op het ogenblik dat ik het geheel belangrijker ga vinden dan de werkelijkheid van het andere, waarin ik leef, en dit aan mijzelf en mijn beeld van eigen Ik wil gaan aanpassen, ontstaat de disharmonie. Dus: daar waar overwaardering van het Ik ontstaat. Kijk maar naar eigen wereld: daar zijn ministers en senatoren die zozeer overtuigd zijn van hun eigen belangrijkheid voor de staat, dat zij de enigen nog zijn die daarover zo denken op de duur. Op het ogenblik dat zo iemand zich belangrijker gaat achten dan diegene die hij in wezen vertegenwoordigt, en eigen mening als belangrijker, rijper, juist gaat beschouwen als de wensen en meningen van degenen die hij representeert, begint de disharmonie.

Het weten komt zo moeilijk, omdat op het ogenblik dat een mens of een geest geconfronteerd wordt met weten, hij niet alleen met een systeem, met wetenschap wordt geconfronteerd, maar met feiten zonder meer, waarbij de redenen die daaraan ten grondslag liggen, maar van secundair belang zijn. Het is bv. in deze zin van weten niet zo belangrijk dat suiker een bepaalde kristalvorm heeft en waarom, als wel, dat men aan die vorm de suiker kan herkennen. Zoals het niet belangrijk is hoe God in elkaar zit, maar dat Hij is en wat Hij voor mij betekent. De mens echter zoekt naar weten, niet als een erkennen van feiten, maar als een verklaring voor feiten, vooral datgene wat buiten hem is. Dit in plaats van een beseffen dat weten in feite een contact is tussen het Ik en het andere. De mens wil zijn verklaringen vasthouden ten koste van alles, wil verklaren ten koste van alles, en zal hierdoor de feiten, de relatie tussen ik en andere waarden maar moeilijk kunnen aanvaarden.

De mens kan veelal alleen een voor hem aanvaardbare verklaring vinden wanneer hij een aantal facetten - belangrijk of eventueel onbelangrijk in zijn ogen - buiten beschouwing laat. Kosmisch is dit echter niet doenlijk, zonder in waan te vervallen. Kosmisch zijn alle dingen even belangrijk. Juist dit maakt het voor de mens moeilijk tot een weten te komen, een aanvaarden van de ware verhoudingen tot stand te brengen en zo eigen doel en bestemming in de totaliteit te beseffen. En dit laatste is het summum van het eigenlijke weten.

Vraag: Maar de disharmonie in de natuur dan?

Antwoord: U weet niet wat het bv. in een dierenleven betekent om te sterven. Het is iets geheel anders dan in een mensenleven. U beseft niet hoe de onvermijdelijkheid hiervan deel is van het dierlijke bestaan en zelfs de vrees minder abstracte angsten en denkbeelden omvat dan bij een mens. U beoordeelt alles vanuit het menselijke standpunt, maar beantwoordt nu eens eerlijk voor u zelf de vraag, of er op aarde leven mogelijk zou zijn zonder strijd en strijdlust zelfs?

Met andere woorden, de strijd en strijdlust die u beziet als de disharmonie van de natuur zijn gelijktijdig noodzakelijk voor het stoffelijk leven op aarde. De strijd is dan in het leven waardevol en kan gezien worden als een uiting van een bepaalde harmonie die echter het menselijk bevattingsvermogen te buiten zal gaan, omdat de mens de samenhangen en de werkelijke betekenis van geweld, strijd, eet of wordt gegeten enz. niet kan overzien. De strijdlust die de mens aangeboren schijnt te zijn, is evenzeer noodzakelijk. Zonder dit geen menselijk leven, geen ontwikkelingen van de mensheid in de stof.

De wijze, waarop men de strijd lust tot uiting doet komen is echter vaak verkeerd en richt zich tegen het eigen ik. Dat is een van de nadelen van een menselijk bestaan, waarbij denkbeelden vaak de plaats van feiten in gaan nemen.

Vraag: In Rulof's werken is bijna alles in de ik-vorm geschreven. Heeft dit medium een cultus rond zichzelf willen maken? Ik kan enkele van zijn boeken eenvoudig niet begrijpen. Is hij ook wat malende geweest, toen hij deze schreef?

Antwoord: Denk aan diens gekozen naam: Jeus. Dit correspondeert met bijvoorbeeld Jezus en Joshua. Kennelijk was er sprake van een behoefte om de mensen bevrijding te brengen. Deze poging wordt echter vanuit een bepaald standpunt gedaan, wat betekent dat het door andere standpunten als een soort agressie wordt gevoeld. Alcar is de inspirerende geest van dit medium. Wat u niet kunt begrijpen, zal veelal vanuit een ander dan een voor u te volgen of aanvaardbaar standpunt zijn geschreven. En wat de rest betreft, het is niet aan mij een oordeel te geven over uw grote Nederlandse mediums, maar een medium is ook maar een mens. En als een medium verwaand begint te worden, zal het wel een meer verwaand mens dan een goed medium worden.

Vraag: Als besef van de hogere lichtsferen vormwaarnemen overbodig maakt, blijft er nog een vorm van waarnemen, zien a.h.w. over? Beschrijft u er eens iets van?

Antwoord: Ik ben onmiddellijk bereid u dit alles te beschrijven indien u mij feitelijk duidelijk kunt maken hoe je in zintuigelijke termen bv. een gevoel van innerlijke blijdschap kunt uitdrukken. Het beste benader ik de zaak wanneer ik stel dat het beleven in het hogere Licht een doorvoelen is van waarden die niet meer zintuigelijk weer te geven zouden zijn. Kortom, het is mij onmogelijk u weer te geven, hoe relaties die met gevoelens vergelijkbaar zijn, worden waargenomen.

Vraag: Zien wij in de sfeer anderen zoals zij zichzelf beleven met eigen ingedachte omgeving, of zien wij ze alleen als projectie op onze ingedachte omgeving?

Antwoord: Ik zal een ander in de sferen steeds zo en daar ontmoeten waar hij met mijn eigen besef en toestand harmonisch is. In het begin zal er dus sprake zijn van een projectie van die persoonlijkheid binnen mijn eigen gedachtewereld, die door het contact met de persoonlijkheid op de duur een deel van eigen wereld in mijn gedachtewereld projecteert, tot wij beiden leven in een wereld die uit de componenten van ons beider besef is samengesteld.

Vraag: Zien wij iemands begrippenwereld zo ook uitgebeeld en dus diens toestand van beleven?

Antwoord: U vraagt zich dus af of wanneer eenmaal op de voorstaande wijze een contact tot stand kwam tussen mens en geest, of geest en geest, wij kunnen begrijpen hoe de ander zijn wereld ziet en beleeft. Zodra u het denken van de ander in uw eigen wereld mede gaat beschouwen, kunt u een vergelijking maken tussen de ander en uzelf. Hierdoor kunt u zich een beeld maken van zijn toestand en beleven, dat niet geheel juist is, maar toch vaak de toestand benadert waarin de ander zich - beoordeeld vanuit uw besef - zal bevinden.

Vraag: Indien een mens kosmisch bewustzijn heeft verkregen, mag hij volgens mij, kennis en ervaring niet voor zich houden, maar zal deze aan de mensheid moeten doorgeven op straffe van zelfvernietiging. Uw mening graag.

Antwoord: Dus wanneer iemand buskruit uitvindt, moet hij eenieder daar iets van geven op gevaar af dat die anderen daarmee in de lucht zal vliegen? Want dat impliceert u.

De mens die een kosmisch bewustzijn heeft bereikt zal zijn krachten delen met allen, middels dit bewustzijn, maar zal zijn weten slechts met anderen delen in die mate waarin deze voor anderen nog aanvaardbaar en hanteerbaar is, of zo kan worden uitgedrukt dat anderen hierdoor ook zonder begrip toch op voor hen niet gevaarlijke wijze de werkelijkheid dichter kunnen benaderen. Het geven van de gehele werkelijkheid zal echter voor anderen vaak een doden van het besef voor werkelijkheid inhouden, waardoor die anderen dan in een wereld van illusies leven, dan wel het opleggen van verplichtingen aan anderen waaraan zij niet zullen kunnen voldoen.

Vraag: Indien het bewustzijn van een mens groter is dan zijn materiële middelen om dit op aarde te realiseren, wat zal er dan gebeuren?

Antwoord: Indien de mens in de stof een bewustzijn heeft bereikt dat verder gaat dan zijn stoffelijke middelen reiken, zal hij gebruik gaan maken van eigenschappen en krachten die niet materieel zijn om zijn uitingen binnen de materie aan te vullen, zover dit maar mogelijk is. Het verdere van zijn beleven zal zich dan op een onstoffelijk vlak voltrekken. Hij zal daarbij dus niet afhankelijk zijn van de vrijelijk gegeven hulp van geesten, elementalen enz.

En wanneer na deze vragen eenieder tot rust is gekomen, wil ik nog ten slotte enkele kleine opmerkingen maken.

U houdt zich wel zeer sterk bezig met de geest en met kosmisch bewustzijn, maar volgens mij ontbreekt er iets: een begrip voor hetgeen het betekent zelf te leven in deze cirkelgang van afdalen tot het duister, en opgaan tot het Licht zelf te leven. Het is natuurlijk eenvoudiger alles terug te brengen tot eigen interesses en de vraag, hoe het later zal zijn. U vergeet daarbij echter dat u in wezen alle dingen tegelijk bent. U bent zelf niet slechts het deel dat u nu beseft, maar de gehele cirkelgang. U moet zich daarvan alleen nog bewust worden. Die bewustwording komt dan als een kosmisch bewustzijn - zoals u het uitdrukt. Maar dit is geen bewustzijn dat zich op een bepaald vlak zal uiten. Het is eerder een besef van hetgeen je werkelijk bent en omtrent het geheel waarvan je deel uitmaakt. Dit maak je dan waar op elk vlak. Alleen wanneer het gaat om de menselijke wereld zonder meer, kun je stellen dat van het kosmische bewustzijn maar een klein deel tot uiting zal komen.

Indien u bang bent voor de dood, vergeet u eigenlijk dat dood een andere vorm van leven is. Wanneer u bang wordt voor het leven, vergeet u daarbij dat dood een vorm van leven, geen uitweg uit het leven vormt. Leven is een noodzaak. Daaraan zijn wij gebonden. In dit leven zullen wij de afwisselingen door moeten maken van duisternis en Licht, zullen wij alles moeten leren kennen, van de chaos tot een algehele vorming. Daarom moeten wij steeds zoveel en zo eerlijk mogelijk onszelf blijven, want alleen zo kunnen wij dergelijke wisselingen verdragen, voor wij geleerd hebben hun wezen te beseffen.

Het belangrijkste is niet dat waarmee u zich bezighield, maar de noodzaak de illusies terzijde te stellen, alles terzijde te stellen wat je nu aan anderen toe wilt schrijven, ofwel het te erkennen als deel van eigen wezen en verantwoordelijkheid. U kijkt te veel naar anderen. De jonge man vraagt: heeft zij mij lief of zij heeft mij lief, maar zegt tegen zichzelf te zelden zonder verdere vragen of voorwaarden te stellen: ik heb haar lief. Toch is dit 'ik heb haar lief' het enig belangrijke. Al het andere is een vorm van illusie en zal toch anders zijn dan men het meent te mogen aanvaarden of interpreteren. Daarom zeg ik: leef vanuit uzelf en zie niet alles als van buitenaf tot u komende, zodat u niet kunt leven zonder de erkenning van buitenaf. Want dat kan uw hel worden.

Het is niet belangrijk dat de wereld u juist erkent, het is alleen belangrijk dat u de wereld vanuit uzelf zo juist mogelijk kent. Het is niet belangrijk dat de wereld zegt dat u aan haar eisen beantwoordt. U moet in de wereld datgene zijn, wat u weet en voelt, daarin te moeten zijn. Zo wordt duister de rust, waarin je jezelf leert kennen geen verdoemenis, zo wordt het opgaan naar Lichtere werelden geen verblindt inslapen, maar een bewust beleven van het Hogere. Erken de harmonie, die gij zijt en kunt zijn. Indien u steeds naar beste weten en wezen een antwoord bent geweest op de wereld zonder te eisen dat de wereld een antwoord zou zijn op uw wezen, dan is de dood niet verschrikkelijk, maar eenvoudig een even de adem inhouden en een andere wereld betreden, waarin je de rust en vrede leert vinden die je op aarde nog niet vinden kon, om uit die vrede op te gaan in een groter leven en een groter bewustzijn.

Goedenavond, vrienden.

d.d. 3 mei 1968